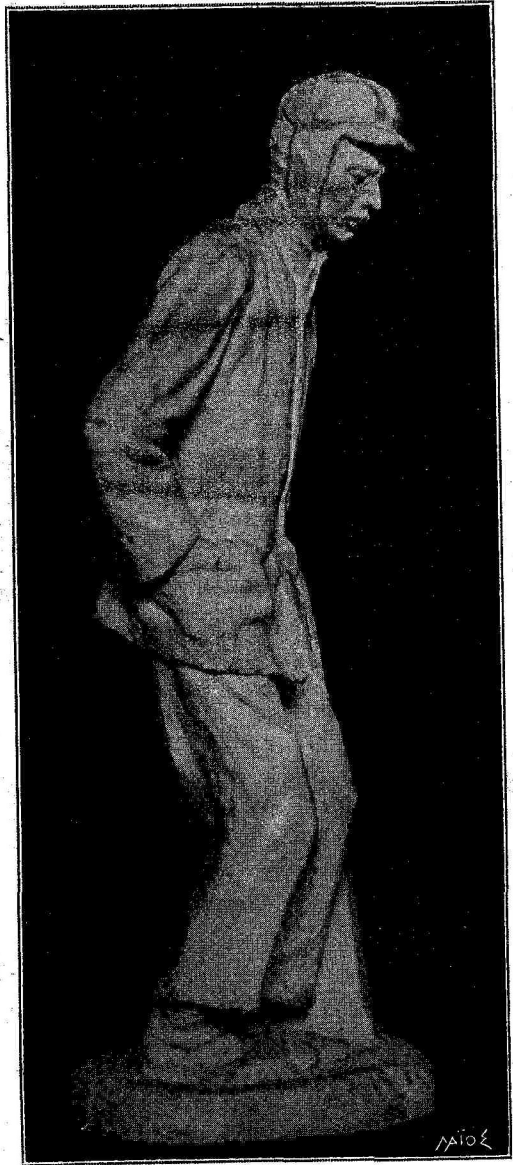

ἀγαπήσουν, ἔκλαυσαν γιατί δὲν εἶχαν μῦρα νὰ μω-
ρώσουν τὴν ἀτμόσφαιραν, νὰ στρώσουν μὲ τὰ πέ-
ταλά των ὅλον τῆς ζωῆς τὸν δρόμον, γιὰ νὰ ἀν-
ταγαπηθοῦν. Γύρνα καὶ ἶδε τὴν ματωμένην ἀπὸ
τὴν ἀπελπισίαν μου στεφάνην καὶ διδάξου.

Καὶ τὸ νεκρολόλουδον, ποῦ ἦτο μακριὰ ἀπὸ
τὰ ἄλλα, τοῖς ἀπήντησεν.

— Ἀπ' ὅλα τῆς ζωῆς τὰ συναισθήματα ἐν
ἀπομένει μόνον—κράμα λύπης καὶ χαρᾶς, ποῦ
συγκρατεῖ κάθε ζωὴ ἕως τὴν ὑστερνήν ἀκόμην τοῦ
θανάτου ὥραν — ἡ ἀπογοήτευσις αὐτοῦ τοῦ κό-
σμου μὲ τὴν χρυσοκίτρινην ἐλπίδα κάποιας ἄλλης
ὠμορφότερης ζωῆς. Αὐτὰ τὰ δύο μὲ γεννοῦν Τῆς
πρώτης τὸ φάρμακον τὸ κρατεῖ ἡ ἄχαρίς μου μυρωδιά
καὶ τὴν ἐλπίδα ἡ θωριά μου. Δέχομαι κάθε τελευταῖο
στεναγμὸ καὶ κάθε τελευταῖο δάκρυ, ποῦ σκορπίζουν
πάνω εἰς τοὺς τάφους καὶ διαβάζω πάντοτε προσ-
εκτικὰ τὰς σκέψεις τῶν ἀνθρώπων, ποῦ θρηνοῦν
τριγύρω μου. "Οἱ τῶν ζοῦν μὲ τὴν ἐλπίδα καλ-
λιτέρου μέλλοντος. "Οἱ τῶν ἀγαποῦν τὸ μέλλον
καὶ κανέναν τὸ παρόν. Τοῦ παρελθόντος τῶν ἀπο-
κομίζουν μιὰ ἀνάμνησιν συγκεχυμένην. "Ωστε. . .
κάθε ἀγάπη τωρινή, ποῦ σὰς προσφέρουν, εἶνε
ἐπιπολαία καὶ μόνον ὡς ἀνάμνησις διὰ τὴν μεγά-
λην, τὴν αἰώνιον ἀγάπην τῶν θὰ χρησιμεύσῃ.
Κρίμα ποῦ μαδιέσθῃ γιὰ μικροαισθήματα. . .

ΣΙΒΥΛΛΑ

Ν. Γεωργαντῆ

Ὁ Ἀδελφός.

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

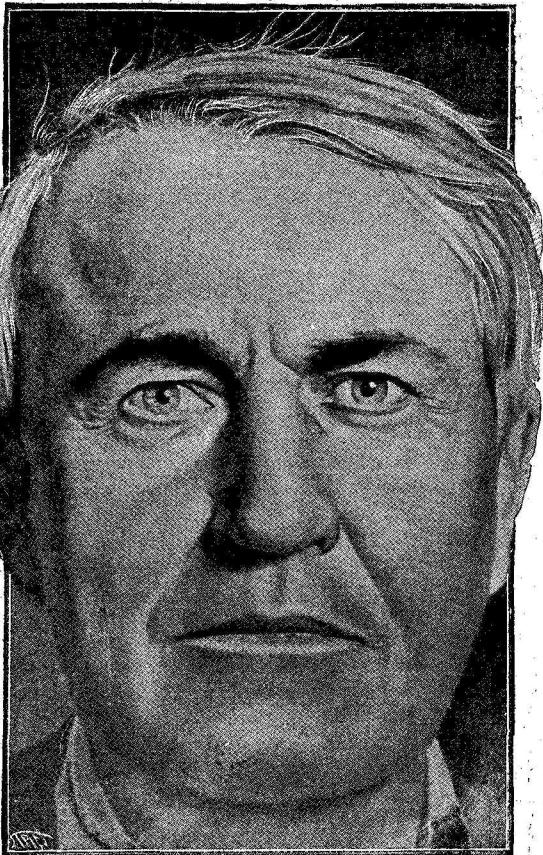
Μία συγγραφεὺς (πρὸς διευθυντὴν θεάτρου). — Δὲν
θὰ πάρετε κι' ἀπὸ ἐμένα ἓνα κομμάτι ποτέ;
Ὁ διευθυντής. — Ὅχι ἓνα κομμάτι μόνον, ἀλλ' ὁ-
λόκληρον θέλω νὰ σὲ πάρω.

Ποιητὴς (ὕπερηφάνως). — Καὶ ὅμως ἡ τραγωδία μου
δὲν ἐσφυρίχθη ὅπως εἶχατε προφητεύσει.

Κριτικός. — Βέβαια ὄχι, διότι εἶνε δύσκολον νὰ σφυ-
ρῇ κανεὶς καὶ νὰ χασμάται συγχρόνως.

Καλλιτέχνης. — Ξέρετε, δεσποινίς, πῶς ἔχετε ἓνα ὄ-
ρατο χέρι;

— Ἀλήθεια; Τότε πάρετε το!

Θωμᾶς Ἐδισόβον